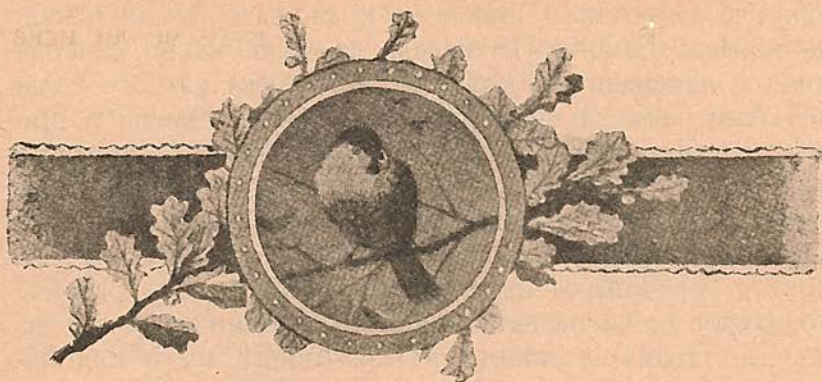




Ек. Вл. Манчева.

По жетва бѣше то...

По жетва бѣше то. . . Вървѣхъ азъ изморенъ
По прашни пѣть изъ селскитѣ нивя,
И тежко дишахъ вечъ запрашенъ, запѣхтянъ,
Отъ тъмни тъмнини обходилъ двѣ села.

Край менъ лѣщятъ нивя, зефиръ ги залюлѣлъ
И милва ги, пробуденъ въ ранина;
И хиляди цвѣтя, и птичи хоръ запѣлъ,
И хубости безъ край, о райска долина!

Посѣднахъ уморенъ. И дишахъ упоенъ
Тозъ свѣжи ароматъ отъ жлѣтнаги нивя;
Задъ менъ дочухъ тихъ плачъ. . . Край пѣтя потаенъ,
Разплаканъ старецъ самъ съ приведена глава!

Изтрѣпнахъ изуменъ! . . Срѣдъ златнитѣ нивя —
Най-виша благодать за бѣдния селякъ,
Да рони сълзи тукъ, вѣвъ ранна ранина,
Тозъ старецъ побѣлялъ! . . Защо, защо и какъ?!

И трѣгнахъ наскърбенъ къмъ бѣдния старикъ —
Задавенъ отъ сълзи, тѣй блѣдъ и изтощенъ. . .
А той съгледа ме и сграбчи ме за мигъ,
Цѣлува ме, притиска ме, вѣвъ сълзи цѣлъ залѣнъ!

— »О, сине мой! . . Юначе славни ти! . . Катъ тебе бѣше той! . .
Той, моя синъ, сокола сивоокъ!
Юнакъ достоенъ бѣ . . . и падна въ страшний бой,
Въ коварний бой на сърбина жестокъ! . .